

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 61/2026
27.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Петра Јакшића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Петра Јакшића, адвоката Светлане Богдановић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К број 73/24 од 20.03.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 852/25 од 09.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Петра Јакшића, адвоката Светлане Богдановић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К број 73/24 од 20.03.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 852/25 од 09.10.2025. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К број 73/24 од 20.03.2025. године, поред окривљеног АА, оглашен је кривим окривљени Петар Јакшић да је извршио у саизвршилаштву кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 године, кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 године и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 година, у коју се урачунава време проведено на мери забране напуштања стана почев од

28.02.2024. године до 20.03.2025. године. Према окривљенима је изречена и мера безбедности одузимање предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде, а исти су обавезани да сnose трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суд у Београду Кж1 852/25 од 09.10.2025. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Петра Јакшића, адвоката Светлане Богдановић и пресуда Вишег суда у Београду К бр 73/24 од 20.03.2025. године је преиначена само у делу одлуке о урачунавање мере забране напуштања стана, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеном Петру Јакшићу у изречену јединствену казну затвора у трајању од 6 година, урачунао време проведено на мери забране напуштања стана која му је одређена решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп бр. 457/3 од 20.11.2023. године, у периоду од 20.11.2023. године до 20.03.2025. године, када му је мера забране напуштања стана укинута, док су у преосталом делу жалба браниоца окривљеног Петра Јакшића, адвоката Светлане Богдановић, као и жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Јеврема Тодосијевића и јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Светлана Богдановић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 2) и члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, а побијане пресуде укине и списе предмета врати на поновно одлучивање Вишем суду у Београду, пред потпуно измењеним већем, односно да првостепену и другостепену пресуду преиначи у односу на окривљеног Петра Јакшића, тако да истог ослободи од оптужбе или му значајно умањи казну, односно делимично преиначи наведене пресуде у делу који се односи на извршење кривичног дела из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и окривљеног за то кривично дело ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне одлуке против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости, указујући да је побијаним одлукама учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, бранилац истиче да је окривљени обавезан да сноси трошкове кривичног поступка иако се ради о сиромашном лицу, без сталног запослења, које ради без пријаве и којом ће обавеза плаћања трошкова кривичног поступка представљати несразмерно велики терет, као и чињеницу да окривљени ускоро постаје отац два малолетна детета, да ће године

провести у затвору, те да ће, када изађе на слободу, бити принуђен да плаћа трошкове, за које није способан ни да заради.

Из списка предмета произлази да је окривљени правноснажном пресудом Вишег суда у Београду К број 73/24 од 20.03.2025. године оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика (КЗ), члана 246. став 1. КЗ и члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ, и да је на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезан да сноси трошкове кривичног поступка.

Чланом 264. став 1. ЗКП, прописано је да када суд окривљеног огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка, док је одредбом члана 264. став 4. ЗКП, прописано да у одлуци којом решава о трошковима, суд може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до б) и тачка 9) тог законика, као и награде за вештака и постављеног стручног сарадника, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, а суд може окривљеног ослободити од дужности накнаде трошкова постављеном браниоцу из истих разлога, у смислу члана 266. ЗКП.

Дакле, цитиране законске одредбе предвиђају само могућност, а не и дужност суда да окривљеног ослободи од дужности да у целини или делимично накнади трошкове кривичног поступка, уколико су за то испуњени законски услови и уколико окривљени достави доказе – податке о томе да би плаћањем наведених трошкова било доведена у питање издржавање окривљеног или лица која је он дужан да издржава, што у конкретном случају није учињено (јер из списка предмета произлази да суд није прикупио нити је сам окривљени поднео доказе о свом имовном стању), па како је окривљени у конкретном случају правноснажном пресудом оглашен кривим и осуђен због предметних кривичних дела, то је правилном применом члана 264. став 1. ЗКП, побијаном правноснажном пресудом обавезан да сноси трошкове кривичног поступка.

Из изнетих разлога, Врховни суд је захтев браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, оценио као неоснован.

Бранилац даље у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је у побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања овако нумерисане повреде, бранилац наводи да је суд занемарио чињеницу да није утврђено да пронађена бомба припада окривљеном, посебно што је бомба контаминирана па се нису могли издвојити трагови, а без обављеног вештачења у циљу откривања чињенице чија је бомба, суд није могао правилно да утврди чињенично стање, већ је погрешно закључио да је окривљени извршио кривично дело из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ, као и кривично дело из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ јер та дрога, коју је првоокривљени АА избацио кроз прозор, не припада њему, а дрога пронађена у стану је служила за његову сопствену употребу. Даље бранилац наводи чињеницу да се вештак на рочишту изјаснио да је немогуће узимати количине дроге које окривљени наводи да узима у континуитету без озбиљних психичких последица, а да вештачење окривљеног није спровео и оспорава утврђене чињенице у погледу предмета извршења кривичног дела-бомбе и могућности њеног одузимања од окривљеног, услед неутврђене чињенице да

иста њему и припада, полемише у погледу урачунљивости окривљеног приликом потписивања потврде о одузетим предметима и у вези са тим износи сопствене чињеничне закључке другачије у погледу потврде о привремено одузетим предметима, записника о претресу стана и исказа сведока ББ, од оних изнетих у побијаним пресудама, а којим свим наводима бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним одлукама и учињену повреду закона из члана 440. ЗКП

Бранилац је у поднетом захтеву нумерисао да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер према наводима из захтева изреке побијаних одлука су неразумљиве и противречне датим разлозима, при чему нижестепени судови нису дали довољно разлоге о свим одлучним чињеницама.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је суд неправилно приликом изрицања казне окривљеном ценио као отежавајућу околност ранију осуђиваност одбијајући да застане са поступком док се спроведе законска рехабилитација, која околност би утицала на одлучивање о кривичној санкцији, а којим наводима бранилац суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, члана 440. ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП и одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић